

Hồi thứ bốn

Vi Tiểu Bảo dùng mưu khích tướng

Mao Thập Bát bị cây nhuyễn tiên quán mình chặt cứng, cường địch lại ở ngay trước mắt biết là nguy hiểm vô cùng, khó toàn tính mạng. Đang lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo sợi tóc, hần thấy bột trắng tung bay rồi thanh đao trong tay Sử Tùng rớt xuống. Sử lại đưa tay lên dụi mắt.

Mao Thập Bát còn đang kinh ngạc, bỗng thấy Vi Tiểu Bảo lượm thanh đơn đao đâm vào bụng Sử Tùng. Xong việc gã lại chạy nhanh như biến ảo vào sau gốc cây.

Sử Tùng loạng choạng người mấy bước rồi té lăn xuống đất.

Mấy tên quan quân còn sống sót thấy tình hình như vậy đều kinh hãi la hoảng:

- Sử thị vệ! Sử thị vệ!...

Ngô Đại Bàng vung tay trái ra chiêu Thiết thụ khai hoa đánh trúng một tên quan quân hất tung ra xa mấy trượng nằm sõng sượt, miệng ứa máu tươi. Thế là bọn quan quân vừa chết vừa bị trọng thương mất 8 người, chỉ còn có 5 tên.

Chúng nhận thấy tình thế khó bề cứu vãn, không dám ham chiến, bảo nhau xoay mình chạy trốn, bỏ cả 7 ngựa lại, không luyến tiếc.

Ngô Đại Bàng vốn không có ý tàn sát bọn họ, nên không đuổi theo nữa. Lão đến bên Mao Thập Bát nói:

- Mao huynh thật là một nhân vật ghê gớm, tài nghệ hơn đời. Hắc Long Tiên Sử Tùng cũng phải bỏ mạng về tay Mao huynh, thật khiến cho lão phu phải khâm phục.

Lão thấy thanh đơn đao ngấp vào bụng Sử Tùng thì chắc là Mao Thập Bát đã đâm y nên nói vậy.

Mao Thập Bát đáp:

- Người đâm chết Sử Tùng không phải là tiểu đệ mà là Vi Tiểu Bảo.

Ngô Đại Bàng cùng Vương Đàm rất lấy làm kinh dị đồng thanh hỏi:

- Thằng nhỏ đó đã giết Sử Tùng ư?

Vừa rồi Tiểu Bảo liệng vôi bột, hai người đang mải chiến đấu nên không để ý tới.

Mao Thập Bát lấy tay trái giựt cây nhuyễn tiên quán ở mình ra, ở đầu những nanh sắc đều dính thịt vụn trông rất khủng khiếp.

Nguyên Sử Tùng luyện cây roi này rất là lợi hại. Mỗi khi roi quật trúng người, nanh sắt cắm vào thịt. Khi giựt roi ra là thịt rơi máu chảy.

Mao Thập Bát gan dạ hơn người. Máu chảy thịt rơi, người ngoài trông phát khiếp mà hắn không rên la một tiếng. Hắn cầm cây roi quật xuống đầu Sử Tùng. Sử bị đâm nhưng chưa chết hẳn, còn nằm rên xiết. Bây giờ y bị quật một roi nữa mới hồn lìa khỏi xác.

Mao Thập Bát reo lên:

- Vi huynh đệ! Tiểu huynh đệ thật giỏi quá!

Lúc này Vi Tiểu Bảo đã ở gốc cây đi ra, chưa biết đáp thế nào.

Ngô, Vương hai người vẫn bán tín bán nghi, giương mắt lên nhìn chòng chọc vào Tiểu Bảo.

Ngô Đại Bàng hỏi:

- Tiểu huynh đệ đã dùng chiêu thức gì đâm chết Sử Tùng?

Tiểu Bảo ngơ ngác đáp:

- Tiểu đệ đâm vào bụng hắn, chứ có biết chiêu thức gì đâu?

Mao Thập Bát nói:

- Ngô lão gia! Vương huynh! Bữa nay nhờ hai vị viện trợ, tiểu đệ mới được toàn mạng. Bây giờ chúng mình còn đấu chưởng nữa không?

Ngô Đại Bàng cười đáp:

- Mao huynh bất tất nói đến chuyện cứu giúp làm chi. Vương huynh! Theo ý lão phu thì chúng ta nên đình chỉ cuộc tỷ đấu!

Vương Đàm cũng nói:

- Thôi là phải. Tiểu đệ cũng chẳng có thêm thù gì với Mao huynh. Nay chúng ta kết giao bằng hữu có phải hay hơn không?

Ngô Đại Bàng nói:

- Mao huynh! Bây giờ bọn lão phu xin tạm biệt còn nhiều hội ngộ về sau.

Nên biết Ngô Đại Bàng dòng dõi thế phiệt, nổi tiếng giàu sang ở tỉnh Hà Bắc. Chuyến này lão ra sự giúp Mao Thập Bát vì đạo nghĩa giang hồ, nhưng

đã vướng thân vào vòng tội lỗi có thể gia tăng thân vong. Vừa rồi lão không kịp giết bọn quan quân còn sống sót để bịt miệng. Bây giờ lão nghĩ lại rất lấy làm ^{^^^} bèn quyết chí rượt theo để trừ tuyệt hậu hoạ.

Mao Thập Bát nói:

- Tình nghĩa cao cả của hai vị, Mao Thập Bát này xin ghi lòng tạc dạ.

Ngô Đại Bàng giơ tay lên rồi trở gót cất bước. Trước khi ra đi lão vung song chưởng đánh binh binh liên tiếp vào những tên quan quân nằm ngổn ngang trên vũng máu. Bát luận người đã chết rồi hay còn ngắc ngoải bị trúng chưởng đều tan xương nát thịt.

Mao Thập Bát khen thầm:

- Chưởng lực của Ngô lão gia hay tuyệt!

Mao Thập Bát thấy hai người đều đã đi xa liền giục Tiểu Bảo:

- Tiểu huynh đệ! Hãy dẫn ngựa lại đây!

Tiểu Bảo chưa từng dắt ngựa bao giờ, gã không khỏi rụt rè e sợ, nhưng gã không dám trái ý Mao Thập Bát bèn chậm chạp tiến lại phía sau một con ngựa.

Mao Thập Bát lớn tiếng quát:

- Người phải lại phía trước đầu ngựa cầm cương mà dắt nó. Sao người lại rón rén mò tới sau để nó tung vó đá chết thì sao?

Tiểu Bảo liền theo lời quành lại phía trước đầu ngựa, vươn tay ra nắm lấy dây cương. Quả nhiên con ngựa ngoan ngoãn đi theo gã.

Mao Thập Bát xé áo lấy một mảnh buộc vết thương trên vai bên phải đoạn hấn đặt tay đè vào yên ngựa, khẽ tung mình nhảy lên lưng con vật.

Hắn quay lại bảo Tiểu Bảo:

- Được rồi! Bây giờ người về nhà đi!

Tiểu Bảo hỏi lại:

- Vậy đại huynh định đi đâu?

Mao Thập Bát sáng giọng:

- Ta đi đâu mặc ta. Người hỏi làm chi?

Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta đã là bạn hữu, nên tiểu đệ cần hỏi cho biết chứ?

Mao Thập Bát sa sầm nét mặt, cất tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Ai là bạn hữu của người?

Vì Tiểu Bảo bị mắng một cách đột ngột, bất giác lùi lại một bước. Hai má gã đỏ lên, nước mắt chảy quanh, suýt oà lên khóc. Gã không hiểu lẽ gì Mao Thập Bát đang hoà nhã vui vẻ, bỗng lại nổi đoá nặng lời với gã như vậy.

Tiểu Bảo còn đang thần thờ, Mao Thập Bát lại quát hỏi:

- Tại sao vừa rồi ngươi lại liệng vôi bột vào mắt Sử Tùng?

Thái độ hung dữ, giọng nói nghiêm khắc của Mao Thập Bát khiến cho Tiểu Bảo khiếp sợ, người run bần bật. Gã lùi thêm bước nữa áp ứng đáp:

- Vì tiểu đệ... thấy hấn toan hạ thủ giết đại huynh.

Mao Thập Bát hỏi vặn:

- Ngươi lấy vôi bột ở đâu ra?

Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ mua ở ngoài thị trấn sáng hôm nay...

Mao Thập Bát ngắt lời:

- Ngươi mua vôi bột làm gì?

Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ nghe đại huynh nói hôm nay cùng người tỷ đấu mà trong mình đại huynh còn mang thương tích, nên tiểu đệ mua về để viện trợ đại huynh.

Mao Thập Bát càng tức giận văng tục chửi um lên:

- Quân chó đẻ! Đồ khốn kiếp! Ngươi đã học cách này ở đâu?

Tiểu Bảo thấy mâu thân làm kỹ nữ, từ nhỏ không biết phụ thân là ai, nên ghét cay ghét đắng kẻ nào thoá mạ gã là quân chó đẻ, bây giờ gã bị Mao Thập Bát chửi bới như vậy gã không nhịn được, phát khùng chửi lại:

- Mẹ kiếp! Ta là quân chó đẻ thì ngươi là quân chó lộn giống. Con bà cả họ xa họ gần, ông tổ tiên thập bát đại nhà ngươi. Ngươi cần gì hỏi ta học được ở đâu? Quân khốn kiếp sống không sống được, chết chẳng chết cho mà chưa biết nhục!

Gã vừa thoá mạ vừa chạy trốn vào sau gốc cây.

Mao Thập Bát thúc ngựa lại gần, vươn tay ra tóm lấy cổ gã lôi ra trước mặt mình quát hỏi:

- Thằng quỷ con này! Mi còn già mồm chửi nữa hay thôi?

Tiểu Bảo vùng hai chân đá lia lịa vừa đá vừa văng tục chửi bới:

- Mẹ kiếp! Thằng lão tặc thói tha này! Cả họ nhà ngươi là loài rùa đốn mạt.

Vì gã sinh trưởng ở trong kỹ viện, từng được nghe những câu chửi rửa thô tục của người địa phương, bây giờ gã tuôn ra chẳng thiếu câu nào.

Mao Thập Bát tức giận đến cùng cực, giơ tay tát tai nó một cái.

Tiểu Bảo khóc rống lên, miệng càng chửi rửa tàn tệ. Đột nhiên gã nghiêng răng cắn mạnh vào lưng bàn tay Mao Thập Bát. Mao bị đau điếng người buông tay ra để gã rút xuống đất. Gã liền chạy thực mạng, miệng vẫn chửi không ngớt.

Mao Thập Bát cười ngựa cho đi thông thả theo sau. Tiểu Bảo người nhỏ chân ngắn thì dù chạy nhanh đến đâu cũng không bằng vó ngựa. Khi ngựa của Mao chỉ còn cách hơn trượng, gã sợ quá vấp ngã. Gã liền liều mạng nằm ra kêu gào ầm ỹ. Thường ngày ở nhà gã cái lộn với bọn ^^ hay người lớn, khi gặp nước bí là nằm lăn ra khóc ầm ỹ. Dù gã phải hay quấy, rút cục ai cũng thua gã, nên nay gã lại diễn lại trò này.

Mao Thập Bát nói:

- Người hãy đứng dậy cho ta bảo.

Tiểu Bảo gầm lên:

- Ta nhất định không dậy, chết cũng không dậy.

Mao Thập Bát nói:

- Được lắm! Ta thúc ngựa dẫm lên cho mi chết bỏ xác.

Vì Tiểu Bảo vốn chẳng chịu để ai hăm dọa. Những câu “Ta phóng quyền đánh chết người”, hay “Ta đá người bỏ xác” hàng ngày gã nghe người ta nói đến mấy lần mà gã chẳng coi vào đâu. Bây giờ gã thấy Mao Thập Bát đe dọa phóng ngựa dẫm chết, gã liền vừa khóc vừa la:

- Đánh chết người ư? Cậy lớn bắt nạt trẻ con à? Quân khốn kiếp có giỏi thì phóng ngựa xéo chết ta đi!

Mao Thập Bát giựt cương. Con ngựa hí lên một tiếng dài. Nó tung hai vó trước lên không đứng thẳng như người rồi nhảy vọt đi.

Mao Thập Bát vừa cười vừa thoá mạ:

- Thằng quỷ con kia! Người đã biết sợ chưa?

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Ta sợ người là tên cầu tặc, không phải anh hùng hảo hán!

Mao Thập Bát thấy gã quật cường như vậy không biết làm thế nào liền cười hỏi:

- Mi là anh hùng hảo hán chẳng? Giỏi lắm! Mi dậy đi! Ta không đánh mi nữa, ta đi đây!

Vì Tiểu Bảo đứng dậy, nước mắt nước mũi đầm đìa, gã nói:

- Người đánh ta thì được nhưng không thể tha mạ ta là “quân chó đẻ”.

Mao Thập Bát nói:

- Người chửi bới ta bằng những lời thô bỉ trái tai gấp mười thì sao? Thôi bây giờ xí xóa chuyện đó đi.

Vì Tiểu Bảo đưa tay áo lên lau mặt đỏ khóc làm cười nói:

- Đại huynh đánh tiểu đệ một cái tát, tiểu đệ cũng cắn đại huynh một miếng. Thế là hoà cả làng. Bây giờ đại huynh đi đâu?

Mao Thập Bát đáp:

- Ta lên Bắc Kinh.

Vì Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Lên Bắc Kinh ư? Người ta đang muốn tróc nã đại huynh, sao đại huynh lại tự dẫn thân tới đó?

Mao Thập Bát đáp:

- Ta nghe họ bảo Ngao Bái là tay đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu. Con mẹ nó! Còn có người bảo hần là đệ nhất dũng sĩ trong thiên hạ. Đâu ta có chịu phục? Ta phải lên Bắc Kinh để tỷ đấu với hần một phen.

Vì Tiểu Bảo nghe Mao Thập Bát nói muốn lên Bắc Kinh tỷ thí với tay dũng sĩ đệ nhất Mãn Châu gã cho là vụ này rất náo nhiệt phải đi coi cho thoả. Gã liền hỏi:

- Mao đại ca! Tiểu đệ năn nỉ đại ca một điều được không? Điều này thật khó khăn! Tiểu đệ e rằng đại ca không dám ưng thuận.

Mao Thập Bát ghét nhất kẻ nào bảo hần nhất gan. Khí tức vung lên hần văng tục tha mạ:

- Mẹ kiếp! Quân...

Hần định mắng “Quân chó đẻ” nhưng hần dừng lại kịp, liền đổi giọng:

- Cái gì dám với chẳng dám? Người cứ nói ra đi, ta nhất quyết ưng thuận.

Hần nghĩ thầm trong bụng:

- Tính mạng ta nhờ gã cứu thoát thì dù là việc tày đình ta cũng phải giúp gã.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất... Cái gì mã nan truy. Đại ca đã nói ra miệng thì đừng hối hận nữa nhé.

Mao Thập Bát đáp:

- Dĩ nhiên ta không hối hận.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Xin đại ca đưa tiểu đệ lên Bắc Kinh giúp cho.

Mao Thập Bát lấy làm kỳ hỏi:

- Người cũng muốn lên Bắc Kinh ư? Lên làm gì?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ đi coi đại ca tỷ võ với Ngao Bái.

Mao Thập Bát lắc đầu quây quây nói:

- Từ Dương Châu đến Bắc Kinh đường xa muôn dặm mà quan quân lại treo giải thưởng tước nã ta. Dọc đường có thể xảy ra chuyện nguy hiểm. Ta đem người đi thế nào được?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tiểu đệ đã biết trước là đại ca hứa lời ưng thuận rồi tất phải hối hận. Đại ca đem tiểu đệ đi khiến cho quan quân dễ bề tước nã, dĩ nhiên đại ca không dám...

Mao Thập Bát tức giận ngắt lời:

- Điều chi mà ta không dám?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nếu vậy thì đại ca đem tiểu đệ đi!

Mao Thập Bát nói:

- Đưa người đi phiền lắm mà người lại chưa nói cho má má người biết, y mong mỗi người thì sao?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Thường thường tiểu đệ ra đi mấy ngày không trở về má má tiểu đệ cũng không mong nhớ chi hết.

Mao Thập Bát giựt dây cương cho ngựa vọt đi, miệng nói:

- Thằng quỷ con này thật là lắm chuyện!

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Đại ca không dám đem tiểu đệ đi vì sợ thua Ngao Bái có tiểu đệ chứng kiến cho mất mặt.

Mao Thập Bát lửa giận bốc lên âm âm, bắt ngựa lại quát hỏi:

- Ai bảo ta không đánh nổi Ngao Bái?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đại ca không dám đem tiểu đệ đi thì dĩ nhiên là sợ tiểu đệ nhìn thấy đại ca bị hấn đánh thua bò lê bò còng dưới đất, miệng hô: Xin Ngao Bái lão gia khoan dung, Ngao đại nhân tha cho cái mạng chó má này. Tiểu đệ mà nghe được thì Mao đại ca phải thẹn đến chết người.

Mao Thập Bát nổi đoá thét lên be be, hấn vọt ngựa xông lại vươn tay ra xách Tiểu Bảo để lên yên hần học nói:

- Ta đem ngươi đi để coi ai xin tha mạng.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Nếu tiểu đệ không được mắt thấy tai nghe thì đoán chắc người kêu la năn nỉ xin tha mạng là đại ca chứ không phải là Ngao Bái.

Mao Thập Bát vung tay trái lên đập mạnh vào đít Tiểu Bảo đánh chát một tiếng, đồng thời quát lớn lên:

- Bây giờ ta hãy bắt ngươi xin tha mạng trước.

Vì Tiểu Bảo đau quá ối lên một tiếng. Nhưng gã lại bật cười ngay nói:

- Móng chó đánh người quả nhiên lợi hại!

Mao Thập Bát cười hô hố nói:

- Thằng quỷ con này phá quấy đủ trò!

Tiểu Bảo không chịu thua, vênh mặt lên đáp:

- Lão quỷ già kia thật là đáng ghét!

Mao Thập Bát cười xoa nói:

- Ta đưa ngươi đi Bắc Kinh cũng được, nhưng dọc đường những phải nghe lời ta không được phá rối!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đại ca vào tù ra khám giết bọn diêm kiêu lại sát hại quan quân. Như vậy hỏi ai phá rối?

Mao Thập Bát cười nói:

- Thôi đi! Ngươi thật là bẻm mép, ta nói không lại mi, đành chịu thua ngươi.

Hắn vẫn để Tiểu Bảo nằm ngang ở phía trước yên ngựa, và dắt thêm một con ngựa nữa đi theo. Hắn nhìn nhận phương hướng rồi nhắm phía bắc rong ruổi.

Tiểu Bảo chưa từng được cưỡi ngựa bao giờ. Bây giờ gã nằm trên yên ngựa ban đầu cũng hơi khiếp sợ, nhưng gã ỷ có Mao Thập Bát ở bên cạnh dù sao hắn cũng không để gã té xuống.

Đi được chừng 5, 6 dặm gã bạo dạn hơn trước, liền hỏi:

- Mao đại ca! Hiện có con ngựa đi không, đại ca cho tiểu đệ cưỡi được chăng?

Mao Thập Bát lạnh lùng đáp:

- Nếu người biết cưỡi ta cũng ưng cho. Bằng không thì nằm yên đó đừng có cưỡi ẩu lỗ té xuống là bị gãy chân.

Vì Tiểu Bảo bản tánh quật cường, hiếu thắng liền nói:

- Tiểu đệ đã cưỡi ngựa đến mấy chục lần, sao lại không biết?

Dứt lời, gã không chờ Mao Thập Bát có phản ứng gì không, từ trên lưng ngựa nhảy xuống chạy tới bên trái con ngựa mà Mao Thập Bát đang dắt đi. Gã dúi chân phải vào bàn đạp thông xuống ngang bụng ngựa, đạp mạnh một cái tung mình nhảy lên lưng con vật.

Phép cưỡi ngựa là phải đặt chân trái vào bàn đạp rồi nhảy lên yên thì ngồi mới thuận hướng. Đằng này gã đặt chân phải lên bàn đạp trước thành ra lúc ngồi lên lại quay mặt về phía sau dúi ngựa.

Mao Thập Bát thấy vậy không thể nín cười được, bật lên tràng cười hô hố. Hắn còn đùa giỡn buông lỏng dây cương đồng thời cầm roi quất vào đuôi con ngựa của Tiểu Bảo đánh vào một cái.

Con ngựa liền tung gió chạy liên. Tiểu Bảo sợ hết hồn, suýt nữa té nhào xuống đất. May ở chỗ gã cũng gan liều, hai tay bám chặt khẩu đuôi, hai chân kẹp chặt lấy yên còn người nằm sát xuống lưng ngựa. Bên tai gã nghe tiếng gió rít lên vù vù, thân thể gã tựa hồ bị kéo chạy giạt lùi, vì gã cưỡi ngựa trái chiều. May mà người gã nhỏ nhẹ, sau khi nắm chặt khẩu đuôi, không bị té nhào.

Con ngựa này chạy thẳng một mạch trên đường cái quan được chừng ngoài ba dặm vẫn chưa hết đà mà phải rẽ ngang.

Giữa lúc ấy, bỗng phía trước có một cỗ xe lừa thông thả đi tới.

Phía sau cỗ xe này có một con ngựa lông trắng như tuyết theo sau. Người kỵ mã là một chàng trai trẻ chừng 16, 17 tuổi.

Con ngựa Tiểu Bảo đang cưỡi không có người điều khiển cứ chạy thẳng như muốn đâm đầu vào cỗ xe.

Khi ngựa chạy tới gần, người phu xe la hoảng:

- Ngựa điên! Con ngựa này phát điên rồi!

Gã chưa kịp kìm xe lại thì con ngựa đã xông tới trước mặt.

Đột nhiên nghe đánh vèo một cái. Một bóng lướt qua, chàng tuổi trẻ đã từ trên ngựa nhảy vọt sang xe lừa. Chàng vươn tay nắm chặt lấy đầu ngựa của Tiểu Bảo.

Chàng thanh niên quả là nhân vật không vừa. Sức lực thần dũng của chàng tựa hồ được trời cho. Con ngựa đang lao mạnh tới mà chàng chỉ ra tay nhẹ nhàng đã bắt nó phải đứng im.

Con ngựa Tiểu Bảo bị thanh niên nắm đầu không nhúc nhích được. Mũi nó phun ra luồng hơi trắng xoá.

Bỗng có thanh âm trong trẻo của người thiếu nữ từ trong cỗ xe lừa hỏi vọng ra:

- Thanh đệ! Chuyện gì vậy?

Chàng thanh niên đáp:

- Có con ngựa bị rớt mất dây cương. Trên lưng nó lại có một thằng nhỏ nằm úp sấp, không hiểu gã còn sống hay đã chết rồi?

Tiểu Bảo thấy con ngựa đứng yên, gã không sợ hãi gì nữa, lại nghe chàng kia nói vậy, liền ngồi bật dậy quay đầu ra lên tiếng:

- Tại hạ vẫn còn sống đây, chết thế nào được?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>